

31 december 2003

NR. 13. (03/17) AFREKENING NA MINNELIJKE BEËINDIGING VAN TOELATINGSOVEREENKOMST.

Het belangrijkste geschilpunt betreft de vraag of in deze overeenstemming is verdisconteerd dat aan eiser ook finale kwijting is verleend met betrekking tot mogelijke vorderingen van verweerster op eiser ter zake van verrekeningen en kosten betreffende diens praktijkvoering in het ziekenhuis. Voor de beantwoording van deze vraag gaat het om de betekenis die partijen in de gegeven omstandigheden over en weer aan de in de briefwisseling neergelegde schriftelijke vaststelling van hun overeenkomst mochten toekennen en op hetgeen zij te dien aanzien redelijkerwijze van elkaar mochten verwachten. Het Scheidsgerecht is van oordeel dat eiser op basis van deze maatstaf in redelijkheid niet kan hebben begrepen dat verweerster hem ook finale kwijting verleende met betrekking tot de nog door hem verschuldigde kosten die voortvloeiden uit zijn praktijkvoering in het ziekenhuis.

SCHEIDSGERECHT GEZONDHEIDSZORG

Nummer: 03/17

Arbitraal vonnis in de zaak van:

A,
wonende te Z,
eiser in conventie,
verweerder in voorwaardelijke reconventie,
gemachtigde: mr. H.W.P.B. Taminiau;

tegen:

de stichting **B**,
gevestigd te Y,
verweerster in conventie,
eiseres in voorwaardelijke reconventie,
gemachtigde: mr. J.H. Hubben.

Partijen worden hierna aangeduid als eiser en verweerster.

1. De procesgang

1.1 Eiser heeft bij memorie van eis van 22 oktober 2003 een aantal vorderingen ingesteld. Deze komen, verkort weergegeven, op het volgende neer:
Eiser vordert primair

1. veroordeling van verweerster tot betaling van gelden die eiser tegoed heeft van het lokaal initiatief over het vierde kwartaal 2002 zonder verrekening;
2. veroordeling van verweerster tot uitvoering van de tussen partijen gesloten overeenkomst van 21 januari 2003, in het bijzonder wat betreft de voldoening van de kosten van rechtsbijstand van €24.000 en het restant bedrag van €18.197,73 dat hem nog toekomt, zonder de mogelijkheid van verrekening;
en subsidiair:
3. de verrekening van de kosten van de arts-assistenten te stellen op €15.000 per jaar;
meer subsidiair:
4. alsnog in de gelegenheid te worden gesteld de rechtmatige hoogte van de door verweerster geclaimde vorderingen te bestrijden en separaat daaromtrent een memorie van eis te mogen nemen;
een en ander met veroordeling van verweerster in de kosten, waaronder ook de nader te specificeren buitengerechtelijke kosten van eiser, met oplegging aan verweerster van een dwangsom van €500 per dag voor iedere dag dat zij in gebreke blijft aan het te wijzen vonnis uitvoering te geven, en met de wettelijke rente vanaf 1 maart 2003, dit alles bij vonnis uitvoerbaar bij voorraad.

1.2 Verweerster heeft de vorderingen van eiser bestreden en geconcludeerd dat eiser niet-ontvankelijk is in zijn vorderingen in conventie, althans dat deze aan hem zullen worden ontzegd, althans dat deze vorderingen zullen worden toegewezen tot een lager bedrag, zoals het Scheidsgerecht meent dat behoorlijk is, en in voorwaardelijke reconventie gevorderd dat eiser zal worden veroordeeld tot betaling aan verweerster van een bedrag van €43.566,09, vermeerderd met de wettelijke rente vanaf 1 maart 2003 tot de dag der voldoening, eventueel met oplegging van een dwangsom van €500 per dag zoals ook door eiser is gevorderd zulks slechts in het geval aan verweerster een dwangsom is opgelegd, met veroordeling van eiser in de kosten.

1.3 Eiser heeft een memorie van antwoord in de voorwaardelijke reconventie genomen. Deze strekt tot afwijzing van de vorderingen van verweerster. In conventie heeft hij zijn vordering vermeerderd als volgt:
primair verweerster te veroordelen tot onvoorwaardelijke betaalbaarstelling van het bedrag dat eiser toekomt krachtens het lokaal initiatief over de maand januari 2003, begroot op een bedrag van €24.762 met de wettelijke rente vanaf 1 maart 2003;
subsidiair verweerster te verplichten om haar volledige medewerking te verlenen aan de toelating van eiser tot het lokaal initiatief per 1 januari 2003 met toekenning van het hem toekomende budget (budget 2002 plus 5%);
meer subsidiair, veroordeling van verweerster tot betaling van schadevergoeding aan eiser wegens gederfde inkomsten over januari 2003 als direct gevolg van het feit dat verweerster eiser heeft belemmerd in het uitoefenen van zijn praktijk.

1.4 De gemachtigde van eiser heeft nog producties nagezonden.

1.5 De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden te Utrecht op 17 december 2003. Eiser is in persoon verschenen met zijn gemachtigde. Verweerster was vertegenwoordigd door de voorzitter van de raad van bestuur, C, en de secretaris van de raad van bestuur, D, bijgestaan door haar gemachtigde. Partijen hebben aan de hand van pleitnota's de wederzijdse standpunten doen toelichten.

2. Samenvatting van het geschil

2.1 Eiser was als medisch specialist (gynaecoloog) toegelaten tot het ziekenhuis van verweerster. Verweerster heeft de toelatingsovereenkomst met hem opgezegd. Bij arbitraal vonnis van 12 december 2002 heeft het Scheidsgerecht bepaald dat deze opzegging zonder rechtsgevolg dient te blijven. Na overleg tussen (de raadslieden van) partijen is overeenstemming bereikt over een beëindiging van de toelating van eiser tot het ziekenhuis van verweerster per 1 februari 2003 onder de hier na te melden voorwaarden.

2.2 De overeenstemming hierover is neergelegd in de tussen de raadslieden van partijen gevoerde correspondentie (vijf faxen van 20 en 21 januari 2003). In zijn eerste fax schrijft de raadsman van verweerster dat volledige overeenstemming was bereikt op, voor zover thans nog van belang, onderstaande voorwaarden:

“* De toelatingsovereenkomst tussen partijen eindigt met ingang van dinsdag 21 januari 2003.

* Het ziekenhuis voldoet aan uw cliënt een vergoeding wegens goodwill op basis van de OMS-normen. Daartoe wordt aan de OMS verzocht de goodwill bij wege van bindend advies vast te stellen.

* Het ziekenhuis betaalt aan uw cliënt een tegemoetkoming van de kosten van rechtsbijstand in de onderhavige aangelegenheid, met dien verstande dat het ziekenhuis 50% van de tot op heden daarvoor gemaakte kosten voor haar rekening neemt, verminderd met het bedrag dat de rechtsbijstandverzekeraar aan uw cliënt vergoedt en het bedrag dat het Scheidsgerecht in verband met rechtsbijstand aan uw cliënt heeft toegewezen (...) met een maximum van €22.950,-.

* Het ziekenhuis betaalt aan uw cliënt, alle omstandigheden in acht nemende, een vergoeding van €180.553,-.

* Partijen verklaren dat zij, met inachtneming van het bovenstaande, niets meer van elkaar te vorderen hebben en elkaar over en weer volledige kwijting verlenen.

(...)”

De raadsman van eiser antwoordt daarop dat partijen tot overeenstemming zijn gekomen “met uitzondering van het navolgende”, waarop dan correcties volgen met betrekking tot de datum van beëindiging (“per 1 februari 2003 met dien verstande dat mijn cliënt tot dan vanwege vakantie afwezig zal blijven”), de goodwill (fixatie van de bijdrage van eiser voor de kosten van de arts-assistenten op €15.000), kosten van rechtsbijstand (fixatie op €24.000), en de financiële tegemoetkoming (€200.553) met een verzoek om betaling per 1 februari 2003.

Op 21 januari 2001 schrijft de raadsman van verweerster dat “alsnog volledige overeenstemming is bereikt met inachtneming van de in uw brief genoemde wijzigingen” die door verweerster worden aanvaard behoudens drie “details” met betrekking tot de goodwill (niet het budget 2003), de kosten van rechtsbijstand (bedoeld is een maximumbedrag) en de datum van betaling (1 maart 2003). De raadsman van eiser deelt op 21 januari 2003 mee dat zijn cliënt niet akkoord gaat met de kwestie van de goodwill die volgens hem dadelijk bepaald kan worden op €225.538,-. De raadsman van verweerster antwoordt op dezelfde dag dat deze met dit bedrag akkoord gaat en voegt daaraan toe:

“Verder heb ik goede nota genomen van uw toezegging dat uw cliënt bereid is de vereiste medewerking te verlenen aan de afrekening met het ziekenhuis terzake van zijn werkzaamheden over de jaren 2001 en 2002, daaronder begrepen zijn medewerking aan het totstandkomen van de vereiste accountantsverklaringen.”

2.3 Over de afrekening van de over en weer door partijen aan elkaar verschuldigde bedragen zijn tussen partijen geschillen gerezen. Verweerster heeft de kosten van de tussen partijen gevoerde procedure pas aan eiser voldaan nadat deze daarop enkele malen had aangedrongen. Verweerster heeft het bedrag van €24.000 niet erkend omdat zij van mening was dat eiser niet had aangetoond welk bedrag hij te dier zake daadwerkelijk had betaald. Eiser was het op zijn beurt niet eens met de terugvordering van €476,93 over 2000, die van €6.587,- over januari 2003 en met de in rekening gebrachte kosten van €21.684,67. Eiser stelt zich op het standpunt dat de door verweerster gepretendeerde vorderingen onder de overeengekomen finale kwijting vallen. Verweerster bestrijdt dit standpunt onder verwijzing naar de hiervoor vermelde passage in de fax van haar raadsman van 21 januari 2003.

3. De bevoegdheid van het Scheidsgerecht

3.1 Partijen gaan klaarblijkelijk uit van de bevoegdheid van het Scheidsgerecht zoals die reeds in het eerdere arbitrale vonnis was aangenomen.

4. De beoordeling van het geschil

4.1 Tussen partijen staat vast dat de tussen de raadslieden gevoerde correspondentie de basis is van de tussen hen bereikte overeenstemming over de voorwaarden van de beëindiging van de tussen hen gesloten toelatingsovereenkomst, waaraan zij zich hebben te houden.

4.2 Het belangrijkste geschilpunt betreft de vraag of in deze overeenstemming is verdisconteerd dat aan eiser ook finale kwijting is verleend met betrekking tot mogelijke vorderingen van verweerster op eiser ter zake van verrekeningen en kosten betreffende diens praktijkvoering in het ziekenhuis. Voor de beantwoording van deze vraag gaat het om de betekenis die partijen in de gegeven omstandigheden over en weer aan de in de briefwisseling neergelegde schriftelijke vaststelling van hun overeenkomst mochten toekennen en op hetgeen zij te dien aanzien redelijkerwijze van elkaar mochten verwachten. Het Scheidsgerecht is van oordeel dat eiser op basis van deze maatstaf in redelijkheid niet kan hebben begrepen dat verweerster hem ook finale kwijting verleende met betrekking tot de nog door hem verschuldigde kosten die voortvloeiden uit zijn praktijkvoering in het ziekenhuis. In de eerste plaats staat vast – naar eiser desgevraagd ter zitting heeft erkend – dat deze kosten geen onderwerp hebben uitgemaakt van het overleg dat tussen de raadslieden over de beëindiging van de toelatingsovereenkomst is gevoerd. Beide partijen geven aan dat dit overleg hectisch is geweest en was gericht op een spoedig vertrek van eiser uit het ziekenhuis. Eiser heeft voorts niet gesteld en het is ook weinig aannemelijk dat hij daaraan naast de wel besproken financiële voorwaarden ook nog de voorwaarde verbond dat verweerster hem niet meer in rekening zou mogen brengen wat hij met verweerster nog aan “openstaande rekeningen” had te vereffenen. Als eiser deze bedoeling wel had gehad, had hij deze niet alleen aan verweerster kenbaar moeten maken, doch zou het ook voor de hand hebben gelegen dat deze bedoeling schriftelijk was vastgelegd, nu de raadslieden immers pas na herhaalde faxwisseling tot werkelijke overeenstemming zijn gekomen. De passage in de fax van de raadsman van verweerster die hiervoor aan het slot van 2.2 is vermeld maakt deel uit van de tussen partijen gesloten overeenkomst. Deze passage kan moeilijk anders worden begrepen dan dat eiser met betrekking tot nog openstaande posten die buiten de

uitdrukkelijk vermelde bedragen vielen, zou moeten afrekenen. Uit het feit dat de raadsman van eiser op deze fax niet meer heeft gereageerd mocht verweerster afleiden dat deze het daarmee eens was, nu op eerdere berichten telkens wel een reactie was gevolgd ten aanzien van onderwerpen die volgens deze raadsman niet (volledig) juist waren weergegeven. Ten slotte is het ook weinig aannemelijk en aanvaardbaar dat partijen bedoeld zouden hebben dat eiser nog wel aanspraak zou kunnen maken op hetgeen hij (via verweerster) uit zijn praktijkvoering aan inkomsten te vorderen had zonder de nog door hem verschuldigde kosten, waarvan de hoogte nog onbekend was, voor zijn rekening te nemen. Dit standpunt van eiser wordt dus verworpen.

4.3 De door verweerster aan eiser in (ver)rekening gebrachte kosten zijn de volgende:

(a) bijdrage arts-assistenten, pool Schiedam 2001	€ 2.122,49
(b) idem 2002	€ 2.122,49
(c) restant personeelskosten voormalige maatschap	€ 1.277,99
(d) personeelskosten voormalige maatschap 2002	€ 18.379,95
(e) afrekening rekening-courant factuureerovereenkomst 2003	€ 6.587,--

Met betrekking tot de bedragen als zodanig stelt het Scheidsgerecht vast dat verweerster deze deugdelijk heeft gespecificeerd en dat eiser deze specificatie niet gemotiveerd heeft betwist. Ook de inhoudelijke betwisting van de posten kan geen stand houden. Eiser was, zoals iedere aan het ziekenhuis van verweerster verbonden medisch specialist, de kosten van arts-assistenten verschuldigd overeenkomstig de besluitvorming die in dit verband binnen het ziekenhuis met medewerking van de medische staf had plaatsgevonden. Deze gebondenheid vloeit voort uit zijn toelatingsovereenkomst en zijn lidmaatschap van de medische staf die hem verplichtten medewerking te verlenen aan de goede gang van zaken met betrekking tot de zorg in het ziekenhuis. Eiser heeft met betrekking tot de posten (a) en (b) nog het verweer gevoerd dat hij erop mocht vertrouwen dat verweerster, door daarop niet in te gaan, met zijn bezwaren hiertegen had ingestemd. Daarmee ziet hij eraan voorbij dat hij niet eenzijdig kan terugkomen op de in het ziekenhuis geldende afspraken en regelingen, dat het enkele feit dat verweerster niet heeft gereageerd onvoldoende is om het gerechtvaardigde vertrouwen te wekken dat zij het ook met eiser eens was, zeker nu verweerster bovendien te dezer zake aan eiser facturen heeft verstuurd. Wat de posten (c) en (d) betreft, heeft eiser aangevoerd dat verweerster meer salaris heeft betaald dan de voormalige maatschap. Niet voldoende betwist is echter dat verweerster heeft betaald overeenkomstig de CAO waaraan zij gebonden was. Nu de omstandigheid dat het personeel in dienst van verweerster is gaan werken voor rekening komt van eiser, heeft hij ook de daaraan verbonden kosten voor zijn rekening te nemen. Post (d) is ontstaan omdat verweerster die met eiser een factuureerovereenkomst had gesloten, aan hem een voorschot heeft betaald op de gefactureerde omzet over de maand januari 2003 van €18.000, terwijl de werkelijke declaraties slechts een bedrag van €11.413 bedroegen zodat verweerster wegens onverschuldigde betaling een bedrag van €6.587 te vorderen had. Eiser voert aan dat dit bedrag te laag is omdat de voor hem waargenomen verrichtingen niet op zijn naam werden gedeclareerd. Hij verzuimt echter aan te geven op grond waarvan dit wel had moeten gebeuren. Tussen partijen staat immers vast dat eiser zijn werkzaamheden (vrijwillig) heeft gestaakt en dat hij niet zelf voor een waarnemer heeft gezorgd. De waarneming is geschied onder verantwoordelijkheid van verweerster die ook de kosten daarvan heeft gedragen. Ook voor het overige valt niet in te zien waarom verweerster in het kader van de uitvoering van de factuureerovereenkomst aan eiser meer zou moeten betalen dan in werkelijkheid voor hem is gedeclareerd. Nu eiser per 1 februari 2003 het ziekenhuis van verweerster heeft verlaten en al eerder is opgehouden daarin werkzaam te zijn, kan hij niet verlangen dat verweerster wordt veroordeeld tot betaling van een bedrag dat hem krachtens het

lokaal initiatief over januari 2003 toekomt, terwijl hij ook niet het recht heeft tot dit lokaal initiatief toe te treden, nu hij niet meer aan het ziekenhuis is verbonden en met de toelating voor één maand, als dat al zou kunnen, geen enkel redelijk belang is gediend. Voor zover eiser inkomensverlies over de maand januari 2003 heeft geleden, is dat niet een gevolg dat te wijten is aan onrechtmatig handelen van verweerster, zodat de vordering tot schadevergoeding evenmin voor toewijzing in aanmerking komt.

4.4 Met betrekking tot de vergoeding van de kosten van rechtsbijstand aan eiser is ter zitting komen vast te staan dat de totale aan eiser in rekening gebrachte kosten zodanig zijn dat verweerster het overeengekomen maximale bedrag van €24.000,- volledig is verschuldigd.

4.5 Tussen partijen staat vast dat eiser in het kader van het lokaal initiatief nog een bedrag te vorderen had over het vierde kwartaal van 2002 van €15.771,35 en dat hij over het jaar 2000 een bedrag van €476,93 moest terugbetalen.

4.6 Nu alle bedragen als zodanig vaststaan moet het standpunt van eiser dat verweerster de diverse bedragen niet zou mogen verrekenen, worden verworpen. Ook al gaat het om verschillende geldstromen, dan blijft gelden dat verweerster de partij is die de bevoegdheid heeft zowel te betalen als in te vorderen. Overigens begrijpt het Scheidsgerecht dat eiser zijn bezwaar tegen verrekening bij de mondelinge behandeling in zoverre heeft laten vallen, dat dit bezwaar niet geldt voor het zich hier voordoende geval dat het Scheidsgerecht oordeelt dat de door verweerster gepretendeerde vorderingen juist zijn.

4.7 Het Scheidsgerecht kan aan de hand van de beschikbare bescheiden niet nauwkeurig vaststellen of het vorenstaande ertoe leidt dat eiser nog iets te vorderen heeft van verweerster of andersom. Partijen moeten daartoe thans zelf wel in staat worden geacht en dienen voor zover nog nodig af te rekenen in overeenstemming met hetgeen in dit arbitraal vonnis is bepaald. De vorderingen in conventie, zoals zij zijn ingesteld, komen daarom niet voor toewijzing in aanmerking en dan is de voorwaarde waaronder de reconventionele vordering is ingesteld, niet vervuld. Voor een aanvulling van de gronden van de vorderingen in conventie bestaat geen goede reden. Eiser heeft zowel in de memorie van antwoord in reconventie als bij de mondelinge behandeling voldoende gelegenheid gehad zijn standpunt ten aanzien van alle geschilpunten toe te lichten.

4.8 Eiser moet worden beschouwd als de grotendeels in het ongelijk gestelde partij. De kosten van het Scheidsgerecht komen daarom voor zijn rekening, terwijl voor het overige ieder van partijen de eigen kosten dient te dragen. Hieruit volgt dat het Scheidsgerecht geen enkele grond ziet voor een vergoeding van de kosten van rechtsbijstand die eiser heeft moeten maken met het oog op zijn vorderingen in conventie.

5. Beslissing

Het Scheidsgerecht wijst het navolgende arbitraal vonnis:

5.1 De vorderingen van eiser in conventie worden afgewezen.

5.2 De voorwaarde waaronder de vorderingen in reconventie zijn ingesteld, is niet vervuld.

- 5.3 De kosten van het Scheidsgerecht, begroot op een bedrag van €4.993,-- komen voor rekening van eiser en zullen worden verhaald op het door hem voldane voorschot.
- 5.4 Voor het overige dient ieder van partijen de eigen kosten te dragen.

Dit vonnis is gewezen te Utrecht op 31 december 2003 door mr. A. Hammerstein, als voorzitter, dr. A.V. van Gool en drs. W.A. van der Meeren, arbiters, met bijstand van mr. drs. M. Bitter, griffier.